

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

ЖУРНАЛ АКАДЕМІЇ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ІМ. ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

№ 6 (52) 2015

Випускники Академії, відзначені державними нагородами за мужність і героїзм в ході АТО

Орденем Богдана Хмельницького II ступеня

капітан Олександр НЕТРЕБКО, 2011 рік випуску

Указ Президента України № 144/2015 від 14.03

Орденем Богдана Хмельницького III ступеня

лейтенант Володимир ДУДКА, 2013 рік випуску

лейтенант Іван БЕРТАШ, 2013 рік випуску

лейтенант Едуард КОЛОДІЙ, 2013 рік випуску

лейтенант Максим КРАВЧУК, 2013 рік випуску

лейтенант Богдан МИКИТЮК, 2013 рік випуску

лейтенант Віктор ЛЕГКОДУХ, 2013 рік випуску

лейтенант Вадим БОДНАР, 2013 рік випуску

лейтенант Юрій ДУМАНСЬКИЙ, 2013 рік випуску (посмертно)

старший лейтенант Іван ПАСЕВИЧ, 2013 рік випуску (посмертно)

старший лейтенант Єгор Гладков, 2012 рік випуску

старший лейтенант Андрій СУПРІГАН, 2012 рік випуску

старший лейтенант Володимир ГЕРА, 2013 рік випуску

старший лейтенант Андрій АБДУЛІН, 2012 рік випуску

старший лейтенант Олександр МАЄР, 2011 рік випуску

старший лейтенант Сергій СМОЛЯК, 2012 рік випуску

старший лейтенант Григорій ДЕХТЯР, 2012 рік випуску

старший лейтенант Артур ЧКАЛОВ, 2013 рік випуску

капітан Олександр ЗУТРАВІЙ, 2010 рік випуску

капітан Іван НЕМЧЕНКО, 2009 рік випуску

капітан Тимур АСИЛГАРАЄВ, 2009 рік випуску

капітан Еміль ІШКУЛОВ, 2009 рік випуску

капітан Максим КИРИЛЕНКО, 2011 рік випуску

капітан Сергій КОСАРЕНКО, 2009 рік випуску.

Указ Президента України № 651/2014 від 14.08

«Я завжди залишатимуся просто людиною і надійним командиром для своїх підлеглих»

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

*... За виняткову особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові постановляю:
Присвоїти звання Герой України з врученням ордена "Золота Зірка" ПОРХУНУ Олександрові Володимировичу – майору.*

Торік завдяки майорові Олександрові Порхуну українці взяли Савур-Могилу – стратегічно важливу висоту на Донеччині. Попри контузію офіцер не покинув своєї позиції.

Десантники 13-го батальйону 95-ї бригади героїчно боролися також за Слов'янськ, Краматорськ, тримали оборону Донецького летовища. Багатьох із них удостоїли державних нагород. А звання Герой України присвоїли їхньому командирі Олександрові Порхуну.

«Це було неочікувано, – зізнається офіцер. – Вважаю, що це не лише моя заслуга, а й заслуга всього батальйону. Щодо звання Герой України – це серйозна відзнака. Та я завжди залишатимуся просто людиною і надійним командиром для своїх підлеглих».

Всі, хто знає Порхуна, вірять: це не просто слова. Саме завдяки його рішучим та впевненим діям військо

протистояння на Савур-Могилі було докорінно змінено, а переможцями із протистояння вийшли українці.

Сам бій Олександр згадує як страшний сон. Адже ціна перемоги – життя побратимів... Тоді поранення не зупинило командира, він продовжував виконувати бойове завдання. На запитання, що керувало його діями, відповів: **«Виконував свій обов'язок. Я – офіцер, за мною – люди. Хіба міг залишити їх? Звісно, що ні! Не мав морального права. Нас завжди вчили: хочеш знешкодити підрозділ – знешкодь командира. Тому я прагнув встояти за будь-яку ціну».**

А це Герой України майор Олександр Порхун переконаний, що Перемога буде за Україною та її народом і станеться це якнайшвидше. Найбільше хоче, щоб в державі запанували мир і злагода!

І вдень, і вночі на всіх навчальних місцях Міжнародного центру миротворчості та безпеки Академії сухопутних військ лунають постріли та вибухи, не замирає потужний гуркіт бойових машин.

БІЙ ПОХИБОК НЕ ПРОБАЧИТЬ

Останнім часом інтенсивність занять лише зростає, адже паралельно з підготовкою мобілізованих тут проходить табірний збір курсантів всіх факультетів нашого видового навчального закладу. На польовий вишкіл вийшли майбутні офіцери артилерійських, механізованих та танкових підрозділів, інженери та хіміки, фахівці по роботі з особовим складом.

Особливістю цього польового виходу є суттєве коригування змісту навчальних програм з урахуванням отриманих інформаційно-аналітичних матеріалів щодо застосування військових частин (підрозділів) у ході Антитерористичної операції. Майбутні офіцери на практиці інтенсивно вдосконалюють свої теоретичні знання, тим більше що своєрідним плацдармом польового вишколу традиційно стали потужні навчально-матеріальна база та соціально-побутова

інфраструктура Міжнародного центру миротворчості та безпеки. Під час подолання водної перешкоди курсантами факультету підготовки спеціалістів інженерних військ та військ радіаційного, хімічного та біологічного захисту була вперше залучена поромно-мостова машина ПММ-2. Як розповів тимчасово виконуючий обов'язки начальника факультету підполковник Ігор Горчинський, ця техніка на озброєнні вже близько півстоліття. Розроблена на Кременчуцькому вагоноремонтному заводі, вона і донині не втратила своєї актуальності. Адже може переправляти вантажі загальною масою понад 40 тонн. – Подолання водних перешкод в ході АТО на Сході країни – надзвичайно актуальне питання. Адже там підірвано не один десяток мостів. А з припиненням бойових дій на Донбасі потреба у використанні таких і подібних машин буде лише зростати. Так що питанню використання ПММ-2 ми приділяємо особливу увагу, – наголошує Ігор Володимирович.

Інтенсивними є тренування у водній акваторії військового полігону зі спеціальної підготовки, зокрема, з дисципліни «Переправи та водолазна підготовка». На озері «Жеки» майбутні офіцери навчаються здійснювати переправу, використовуючи плавучий транспортер середній ППС-2, проводять розвідку водної перешкоди за допомогою інженерно-розвідувальної машини, наводять понтонний міст тощо.

– Робота не з легких, але надзвичайно цікава. Ми навчалися «перетягувати» автомобільну техніку за допомогою плаваючого транспортера, спускали на воду поромно-мостову машину. А невдовзі займатимемося водолазною підготовкою. Моя професія військового інженера дуже потрібна у військах, особливо під час цієї війни, коли треба зводити мости, здійснювати інженерні роботи, створювати фортифікаційні споруди, наводити переправи, займатися розмінуванням. Усього цього ми навчаємося зараз, – розмірковує курсант Ярослав Панькевич.

За словами викладачів, у їхніх підопічних є хороший стимул до навчання, адже тільки знання і вміння допоможуть їм виконати поставлене завдання в реальних бойових умовах і при цьому залишитися живими. До речі, вишкіл курсантів здійснюють офіцери, що вже здобули бойовий досвід в ході проведення Антитерористичної операції на Сході країни.

Не менш інтенсивно проходять польові заняття й у майбутніх командирів підрозділів механізованих й танкових військ. Акцент висококваліфіковані викладачі роблять на розвитку їхніх командирських і лідерських якостей, набутті курсантами необхідних навичок щодо ухвалення правильних та ефективних рішень. У щільному графіку практичних занять достатньо часу передбачено для виконання різноманітних вправ стрільб зі стрілецької зброї й гранатометів, озброєння бойових машин, водіння танків, БМП і БТР, відпрацювання нормативів зі спеціальних військових дисциплін.

Приміром, вперше виконують вправу навчальних стрільб із озброєння бойової машини піхоти БМП-2 майбутні офіцери, які обійматимуть посади офіцерів по роботі з особовим складом. З урахуванням вимог сьогодення вони набувають потрібних навичок у форматі командира механізованого взводу. Відтак, курсанти прискіпливо оволодівають усіма зразками стрілецької зброї та гранатометів, кермують бойовими машинами, навчаються ефективно використовувати їхнє озброєння, повноцінно керувати механізованими підрозділами на полі бою тощо. Знаменно, що дівчатам, які разом з юнаками навчаються за цією спеціальністю, – жодних послаблень.

Активно займаються під керівництвом досвідчених науково-педагогічних працівників і артилеристи, які удосконалюють свої навички у стрільбі з різноманітних артилерійських систем, управління вогнем та бойової роботи. Для того, щоб здійснити свій перший постріл прямим наведенням із протитанкової гармати МТ-12 «Рапіра», курсанти наполегливо навчалися цілий рік. А зараз триває напружена бойова робота у складі розрахунків: майбутні офіцери до автоматизму відпрацьовують свої дії.

– На початку навчання було важкувато, – розповідає курсант Віталій Вальчук. – Але зараз відчуваю, що маю достатні теоретичні знання, щоб отримати позитивну оцінку під час стрільби. Ми повинні «відпрацювати» шість посад. Найвідповідальнішою, як на мене, є посада навідника. Саме від його дій залежить ураження цілі.

Професійно працюють курсанти, які не так давно проходили службу у зоні АТО. Молодший сержант Володимир Сірків отримав орден «За мужність» III ступеня з рук Президента України – Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України Петра Порошенка. А нині він шліфує

майстерність артилерійського розвідника і стверджує, що рік, проведений у виші, для нього не пройшов даремно.

– Мене навчили орієнтуватися як у просторі, так і у часі, – ділиться він враженнями. – Попри усілякі складнощі, а можливо, і певну рутинність, моя мета – стати офіцером – своєї цінності не втрачає. З нетерпінням очікую того часу, коли сам зможу стрільнути із гармати МТ-12. А під час служби в зоні АТО довелося стріляти із гаубиці Д-30.

У цей день ми побували і на позиціях гаубичників, мінометників та артрозвідників. Юнаки, що розраховують стрільбу, знаходяться за декілька сот метрів від безпосереднього місця її проведення. Саме вони гарантують влучний постріл товаришам, а відтак, і відповідну оцінку.

– Для необізнаної людини здається, що оцінюють ту людину, яка безпосередньо здійснює постріл. Але це далеко не так. Оцінку отримує саме та людина, яка робить розрахунки та визначає установки для стрільби, – каже молодший сержант Дмитро Мельничук. – Робота на вогневій позиції – це рівень молодшого командира, а ми виконуємо обов'язки офіцерів. За словами начальника факультету полковника Ярослава Весельського, який безпосередньо брав участь у бойових діях в зоні АТО, курсанти отримують переважно добрі та відмінні оцінки. Все це завдяки абсолютній зосередженості щодо поставленого завдання та усвідомленню неабиякої відповідальності за точність і швидкість у розрахунках.

– Ми проводимо заняття, максимально використовуємо досвід АТО. Це і природно, адже чимало наших офіцерів вже отримали там бойовий досвід, – говорить полковник Ярослав Весельський. – Скажімо, ми не накриваємо командно-спостережний пункт маскувальною сіткою, зовсім не використовуємо проводний зв'язок, а також постійно змінюємо вогневі позиції.

На вогневих позиціях виконували бойові стрільби курсанти другого курсу. Вони вправно влучають в ціль із закритої вогневої позиції. А у кількох кілометрах за командно-спостережним пунктом причаїлася батарея 122-міліметрових гаубиць Д-30. Саме звідси, після отримання вказівок та розрахунків, впевнено ведуть стрільбу третьокурники.

Польовий вихід продовжується. Жодних послаблень в процесі вишколу немає. Адже бій, як переконані майбутні офіцери, похибок не прощатиме!

**Підполковник Віталій РУДКОВСЬКИЙ,
майор Антон МИРОНОВИЧ
Фото Сергія ЛИТВИНЮКА**

Прем'єр-міністр України Арсеній ЯЦЕНЮК:

«... Це нова тактика, нова техніка і взагалі новий дух української армії»

Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк відвідав Міжнародний центр миротворчості та безпеки Академії сухопутних військ, адже саме тут проходять тренування бійців Національної гвардії України в рамках місії «Fearless Guardian-2015» – спільних українсько-американських військових навчаннях.

Прем'єр-міністра України супроводжували Надзвичайний і Повноважний посол США в Україні Джеффри Пайєт, Посол Канади в Україні Роман Ващук, міністр внутрішніх справ Арсен Аваков, віце-спікер Верховної Ради України Оксана Сироїд, начальник Академії сухопутних військ – начальник Львівського гарнізону генерал-лейтенант Павло Ткачук та інші.

Глава Уряду оглянув тренувальне містечко та побував на навчаннях військовослужбовців Національної гвардії «Дії при виявленні безпілотних літальних апаратів, снайперська боротьба» та «Дії при організації оборони та здійснення операцій із захисту підрозділів». Арсеній Яценюк також ознайомився із безпілотними літальними апаратами, які використовують підрозділи Національної гвардії – безпілотниками «Фурія» вітчизняного виробництва та літальними апаратами на базі обладнання Lockheed Martin.

Він висловив вдячність урядам США, Канади й Великої Британії та окремим країнам-членам ЄС за те, що українському війську допомагають тренуватися таким чином, щоб воно відповідало найкращим натовським стандартам. **«Це нова тактика, нова техніка і взагалі новий дух української армії»**, – сказав Глава Уряду.

Він зазначив, що під час спілкування із військовими інструкторами зі США, які тренують гвардійців у рамках «Fearless Guardian-2015», вони дуже позитивно оцінили рівень підготовки українських

військовослужбовців, як вони швидко навчаються, швидко демонструють дуже хороші показники. Також, за словами Арсенія Яценюка, інструктори із США сказали, що вони теж багато чому вчаться в наших хлопців, у яких є бойовий досвід.

– За результатами цих навчань, – підкреслив Глава Уряду, – ми отримаємо не тільки сильну армію і сильну Національну гвардію. Ми отримаємо сильних особистостей, які здатні вести за собою солдатів, що мають дух команди, український дух і здатні перемагати.

Глава Уряду зазначив, що в середині серпня для проведення навчань до України прибудуть інструктори з Міністерства оборони Канади, а самі навчання розпочнуться у вересні. Інструктори з Великої Британії вже долучилися до

Fearless Guardian: «Очікуємо, що інші країни-члени ЄС також приєднаються до цієї значної місії, адже це місія з безпеки в Європі». – Ми захищаємо Україну і ми захищаємо європейські кордони, – сказав Арсеній Яценюк.

Нагадаємо, що на найкращому військовому полігоні Збройних Сил України військовослужбовці 173-ї повітрянодесантної бригади командування Сухопутних військ Збройних сил США в Європі за провідними методиками навчають бійців підрозділів оперативного призначення Національної гвардії України.

У рамках навчання підготовку на найвищому рівні проходять також 30 офіцерів-інструкторів навчальних центрів Збройних Сил України. Згодом вони передаватимуть набутий досвід вже у якості викладачів.

Командувач Сухопутних військ збройних сил США в Європі генерал-лейтенант Фредерік Бен Ходжес під час візиту до Міжнародного центру миротворчості та безпеки Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного приділив особливу увагу практичній фазі й аналізу спільного українсько-американського навчання «Безстрашний захисник-2015», що триває. Також відбулося обговорення з українською стороною створення у складі Міжнародного центру миротворчості та безпеки єдиного тренувального центру імітаційного моделювання за допомогою систем MILES і JCATS, розвиток подальшого військового співробітництва видів збройних сил.

**Генерал-лейтенант
ФРЕДЕРІК БЕН ХОДЖЕС:**

« Я ВРАЖЕНИЙ ТИМ, ЩО РОБИТЬ УКРАЇНСЬКА СТОРОНА ДЛЯ РОЗВИТКУ ТА ВДОСКОНАЛЕННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ МІЖНАРОДНОГО ЦЕНТРУ МИРОТВОРЧОСТІ ТА БЕЗПЕКИ...»

Як наголосив Командувач Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-лейтенант Анатолій Пушняков, за підтримки уряду США цього року отримано 12 комплектів MILES на бойові машини та 148 комплектів – для стрілецької зброї.

– Ми хочемо, аби американські військовослужбовці та інструктори надали нам допомогу в підготовці спеціалістів антіснайперської протидії та навчили наших військовослужбовців діяти в умовах ведення бойових дій у населених пунктах, – звернувся до американського колеги генерал-лейтенант Анатолій Пушняков.

У ході зустрічі відбувся брифінг щодо подальшої спільної діяльності в галузі протидії саморобним вибуховим пристроям, підготовки за цим напрямом військовиків для участі в АТО, а також демонстрація спеціалізованого класу.

Військові делегації обох країн відвідали новостворений навчально-тренувальний комплекс засобів імітаційного моделювання. Там вони мали змогу спостерігати за проведенням заняття з тактичної підготовки із використанням військовослужбовцями, зокрема, систем MILES.

Значну частину свого робочого часу генерал-лейтенант Фредерік Бен Ходжес приділив практичній фазі й аналізу українсько-американського навчання «Фіарлес Гардіан – 2015», що триває на базі Міжнародного центру миротворчості та безпеки. Українським та американським військовим посадовцям були продемонстровані елементи підготовки українських вояків до дій в умовах міста, протидії ворожим засідкам, евакуації поранених з поля бою тощо.

За результатами робочого візиту до Міжнародного центру миротворчості та безпеки Академії сухопутних військ командувач Сухопутних військ збройних сил США в Європі генерал-лейтенант Фредерік Бен Ходжес високо оцінив можливості Центру та висловив свою готовність до подальшої співпраці щодо розширення співробітництва в рамках підготовки багатонаціональних та українських підрозділів на його базі.

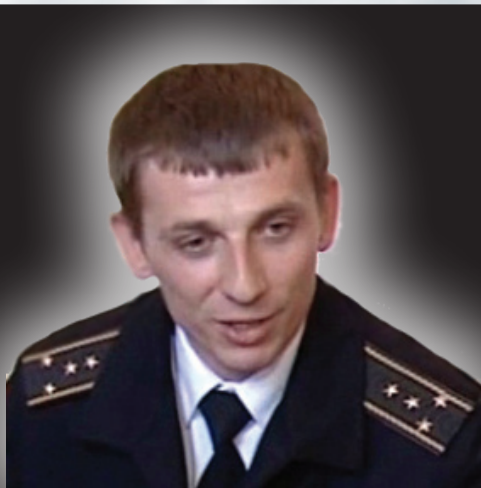
– Я вражений тим, що робить українська сторона для розвитку та вдосконалення можливостей Міжнародного центру миротворчості та безпеки, – зазначив він.

– Впевнений, що у найближчому майбутньому масштаби проведення багатонаціональних навчань з миротворчої тематики значно розширяться.

У свою чергу, Командувач Сухопутних військ ЗС України генерал-лейтенант Анатолій Пушняков зазначив, що завдяки потужній інфраструктурі МЦМБ є можливість не лише здійснювати якісну індивідуальну підготовку воїнів та польовий вишкіл підрозділів, але й готувати кваліфікованих інструкторів.

– Разом із нашими закордонними колегами, зокрема із США, ми маємо сьогодні можливість зробити чимало необхідного для зміцнення обороноздатності нашої держави, – наголосив генерал-лейтенант Анатолій Пушняков. – Яскравим прикладом є наші спільні зусилля у впровадженні найкращих стандартів із підготовки військ саме на базі Міжнародного центру миротворчості та безпеки Академії сухопутних військ.

На Сході країни триває так зване перемир'я, під час якого продовжують гинути наші військовослужбовці. Відтак у містах і селах віддають останню шану і прощаються з Героями, які ціною власного життя виборювали цілісність і незалежність України.

25 березня у селі Білокриниця Тернопільської області поховали військового журналіста Дмитра Лабуткіна. 28-річний капітан-лейтенант зник разом із розвідниками ЗС України 16 лютого в районі Дебальцевого... Його тіло знайшли через місяць у Дніпропетровському морзі. Це перша втрата серед військових журналістів у цій війні.

Дмитро був помічником керівника сектора «С» по зв'язках із громадськістю та засобах масової інформації.

З 2009 року служив у Севастополі, очолював редакцію телебачення телерадіокомпанії Міністерства оборони України «Бриз».

— Це була дійсно віддана своїй справі людина. Він був постійним учасником далеких морських походів. Висвітлював бойову підготовку, повсякденну діяльність, соціальні питання і проблеми військовослужбовців, членів їхніх родин.

Дмитро був справжнім люблячим чоловіком і батьком. І пам'ять про нього житиме в наших серцях, — розповідає головний редактор телерадіокомпанії Міністерства оборони України «Бриз», капітан другого рангу Іван Чміль.

На календарі – 6 червня. У працівників засобів масової інформації України свято – День журналіста. На жаль, вже ніколи не відзначатиме його випускник Академії сухопутних військ, військовий журналіст капітан-лейтенант Дмитро Лабуткін.

ЗАГИБЛОМУ В АТО ВІЙСЬКОВОМУ ЖУРНАЛІСТУ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ...

До висвітлення Антитерористичних операцій Дмитро Лабуткін долучився ще під час походів у зони бойових дій із військово-морськими силами країн НАТО.

Вже тоді його матеріали вирізнялися не лише інформаційною насиченістю, але й аналітичними висновками.

— Дмитро — справжній військовий моряк, офіцер, який знав військову справу. Він робив багато цікавих матеріалів, фільмів про морську службу. Вмів якісно подати інформацію, робив це швидко і цікаво. Його смерть — велика втрата як для нас, так і для Військово-Морських Сил, — зазначає заступник головного редактора ТРК Міністерства оборони України «Бриз» Аліна Деак.

Навесні 2014 року, після анек-

сії Росією Криму, Дмитро Лабуткін залишився вірним Присязі і разом з дружиною та донькою переїхав до Одеси. У числі перших відбув і на Схід України, щоб висвітлювати події з передової. Робив це, як завжди, професійно.

Товариші про нього говорять як про надзвичайно чуйну людину, м'яку, інтелігентну. Але в той же час, як справжній уродженець Кременця, він мав кременезний характер. Якоюсь, коли розмова зайшла про протистояння на Донбасі, Дмитро сказав, що ніколи не стане на коліна перед ворогом — краще смерть.

...Редактор відділу соціальної політики, редакції та видавництва газети «Флот України» капітан-лейтенант Віталій Панчишин знав Дмитра Лабуткіна більше десяти років. «Ми одногрупники: разом

опанували військову журналістику у львівському виші, – згадує він. – Разом служили і в Севастополі. Разом виходили на завдання на бойових кораблях, брали участь у міжнародних військових навчаннях, їздили на полігони. Під час анексії Криму зробили свій вибір і перебралися до Одеси.

Останнім днем у житті Дмитра Лабуткіна став день ротації із зони АТО. У нього був наказ повертатися до Одеси. Він виходив із оточення з-під Дебальцевого разом із українськими бійцями і незважаючи на шквальний вогонь продовжував все ретельно документувати на відеокамеру.

– Дмитро був надзвичайно відданим репортерській справі. Тому не дивно, що навіть у той непростий для українських військовиків день, а для нього – останній, коли виїздив на бронетранспортері з Дебальцевого, він продовжував працювати. Так, Дмитро міг нічого не знімати,

не сидіти на броні, не ризикувати своїм життям, а сховатися всередині бронемашини. Та потрібно було його знати... – говорить Іван Чміль. – Не хочеться казати про Дмитра «був», оскільки для нашого колективу він завжди є взірцем відданості, того, як потрібно ставитися до життя, людей, родини, яку він обожнював.

У Дмитра Лабуткіна залишилися дружина Олександра і п'ятирічна донька Кіра. Сподіваюся, що держава підтримає його сім'ю і забезпечить її власним помешканням.

А ось що розповів заступник керівника штабу військової операції у Донецькій і Луганській областях полковник Валентин Федічев:

– Уявіть собі ситуацію... У Мінську проходять перемовини. Російська сторона усіяко доводить українським представникам, що Дебальцеве більш не є нашою територією, що місто оточене і не сьогодні-завтра паде. Саме тому ми, кілька

офіцерів, отримали наказ: виїхати у Дебальцеве, зробити фотозйомку відомих місць, пам'ятників, державних і відомчих будівель і довести, що там є та зберігаються українські державні прапори. Після цього наші представники із фотодокументами повинні були прибути до Києва для бесіди з дипломатами – учасниками Мінських домовленостей.

Місія була надзвичайно небезпечною, оскільки у цей час у місті перебували диверсійні групи противника, здійснювався постійний обстріл з мінометів штабу сектора та 128-ї гірсько-піхотної бригади. У Дебальцеве, яке палало, ми поїхали БТРом. У складі команди був і Дмитро. Він під вогнем провів фотозйомку, і невдовзі ми під обстрілами, що не вщухали, повернулися до штабу сектора «С».

А вже вночі сформували колону для евакуації поранених в Артемівськ. Офіцерів із фотодокументами також включили до її складу, щоб вже потім літаком вони дісталися до столиці. На жаль, на той час траса біля Логвинова, між Луганськом і Дебальцевим, вже контролювалася бойовиками. Тому було прийняте рішення, що колона буде прориватися ґрунтовою дорогою північніше. Однак і вона вже була перекрита диверсантами. Відтак наші бронетранспортери потрапили у засідку... А далі був бій. Частина українських військовиків зуміла закріпитися на вигідних позиціях і продовжувала давати відсіч противнику. А ось бронетранспортер, в якому перебував Лабуткін, вразив із гранатомета диверсант. Дмитро загинув, щойно вибравшись із палаючої машини.

Капітан-лейтенант Дмитро Лабуткін зробив все, щоб під час Мінських перемовин Україна довела, що наші Збройні Сили здатні протистояти російському агресорові. За цей доказ він віддав своє життя. Він – достойний офіцер. Усі фотознімки, які робив Дмитро, були доставлені до Києва дипломатам.

Це і про нього слова із пісні про військових кореспондентів Другої світової: «Випьем за победу, за нашу газету, а не повезет, мой дорогой, кто-нибудь услышит, кто-нибудь напишет, кто-нибудь помянет нас с тобой».

Нехай це не прозвучить пишномовно, але доки такі українці, як Дмитро, є, – наш народ непереможний!

Ігор МОСЕЙЧЕНОК

«ЗВИТЯГА», «БЛОКПОСТ» та «ХРОНІКА ВІЙНИ» - результат співпраці військових і цивільних журналістів

Вже вісім років з'являється на ТРК «Львів» популярна телепрограма для військових, та й не тільки, «Звітця». Її поява відбулась завдяки сприянню Мініборони України, та зокрема колишнього випускника ЛВВПУ, а нині заступника голови Держжомтелерадіо, полковника запасу Анатолія Мураховського, спільними зусиллями Львівської обласної державної телерадіокомпанії та начальника Академії сухопутних військ генерал-лейтенанта Павла Ткачука.

З перших випусків «Звітця» почала правдиво, а головне, фахово розповідати про Збройні Сили України, життєдіяльність Львівського військового вишу, процеси реформування у війську, оперативні інформувала глядачів щодо ратних буднів військових колективів, що дислокуються у Галичині, висвітлювала події, які відбуваються у колективах інших силових структур.

Наше телебачення завжди мало програму для військових і про військових, – підкреслював тодішній гендиректор ЛОДТРК Ярослав Климович. – І це не лише через насиченість регіону військовими колективами та близькість Яворівського полігону, де відбувається навчання...

І справді, телепрограма «Звітця» – це і популяризація військової служби, і підвищення престижу людей у погонах, і надання широкому глядацькому загалу можливості наочно пересвідчитися у тому, що народ і армія у нашій державі по-справжньому єдині.

Минав час. Через працю у телепрограмі пройшли майори Дмитро Гуцуляк та Ірина Шаповалова, колишні курсанти, а нині офіцери Ірина Ястремська, Оксана Гладка, Наталія Задвірняк, Інна Ковальчук. Як примхлива погода у Львові, змінювалися ведучі. Зростає рівень підходів до роботи, з'явилися й нагороди, серед яких «Диплом VI Міжнародного фестивалю екранних мистецтв «Кінотур» у Житомирі.

Не змінювалася лише назва програми, її тематика, яку й сьогодні представлено на телеекранах.

Інколи вкрай важко охопити всі напрями роботи та події, і тут часто стає у пригоді допомога журналістів інформаційної групи Центральної телерадіостудії Мініборони України підполковника Анатолія Стельмаха та майора Олексія Мазуріна, власкора газети «Крила України» підполковника Владислава Назаркевича, – розповідає керівник студії телепрограми

підполковник Віталій Рудковський. – На сьогодні «Звітця» зробила вже 400 програм.

Проте на ТРК «Львів» в контексті подій на сході вийшло кілька нових проєктів на військову тематику. І тут в роботі над ними об'єднали зусилля цивільні та військові журналісти, розповідають ведучі програм – керівник дирекції військово-патріотичного мовлення Галина Тарадайка та офіцер Академії сухопутних військ, військовий журналіст майор Антон Миронович.

Галина Тарадайка: Новостворені програми на військову тематику – це «Блокпост» та «Хроніка війни». Окрім цих проєктів ми виготовляємо короткі міжпрограмні ролики, які підбадьорюють глядачів, розказують стисло про важливі теми. Серед них рубрики «Неоголошена війна», «Намалюю мир», «Оберіг герою», «На захисті державності», «З нами правда» та інші.

Антон Миронович: Ми, як журналісти, повинні поінформувати суспільство, ефективно «охороняти» його від неправдивої інформації. Тому за допомогою перевірених фактів і деталей ми розвінчуємо міфи, які поширює російська пропаганда. Проте окрім офіційних джерел ми використовуємо

інформацію з сайтів, блогів, соцмереж, у цьому випадку ми не наголошуємо, що це правдиві факти, а намагаємось зробити так, щоб глядач аналізував їх сам. Інформація у нас тільки найсвіжіша, за останню добу.

«Блокпост» – це інформаційно-аналітична програма, яка виходить щотижнево у прямому ефірі. У програмі ми говоримо про нагальні проблеми армії, функціонування збройних сил, їхні перемоги та потреби, а також про допомогу волонтерів, підтримку населення та багато іншого, що може стосуватися цієї війни. Звертається увага на соціальний захист військовослужбовців, їхніх родин.

У програмі «Блокпост» велика увага приділяється інтерактиву. Глядачі можуть брати участь в опитуваннях під час ефіру, телефонувати і ставити запитання гостям програми, висловлювати свою думку. До створення цих програм залучені професійні військові журналісти, вони кваліфіковано пояснюють глядачам всі військові терміни і ситуації, не вдаючись до створення штучних сенсацій, подаючи та коментуючи факти так, як є насправді.

Співпраця з військовими журналістами – це ексклюзивний випадок на українському телебаченні. Військові журналісти, які перебувають в зоні АТО, виступають спецкореспондентами. До того ж військовим журналістам, які є діючими військовослужбовцями, глядач завжди довіряє більше. Така співпраця журналістів є тільки на ТРК «Львів».

Військові журналісти, які долучились до програми «Хроніка війни», – це майори Антон Миронович, Олексій Мазурін, підполковники Тарас Грень, Володимир Скоростецький, Анатолій Стельмах, Віталій Рудковський. Попри те, що програм про події в АТО зараз багато на телебаченні, все одно, у людей є запитання до цієї теми. Автори згаданих програм навіть не встигають вивести в ефір всіх додзвонювачів, тому, хто не встиг висловитись, може залишити свій коментар або запитання в соцмережах, зателефонувати нам в редакцію чи написати листа. Бувало таке, що після ефіру починалось знайомство волонтерів, або дзвонили глядачі і пропонували допомогу, журналісти теж долучалися до волонтерської роботи, певних етапів її координації.

Над програмами на військову тематику працює команда нещодавно створеної дирекції військово-патріотичного мовлення. Вона є чи не єдиною в Україні серед обласних державних ТРК. Дирекція складається з двох відділів: Молодіжного і дитячого мовлення та Відділу патріотичного мовлення і графіки. Ці напрями між собою пов'язані, тому що дітей і студентство треба виховувати в душі патріотизму та розуміння того, що діється зараз в країні. Ці відділи перехреснюються темами, особливо зараз, коли триває неоголошена війна.

Ігор МОСЕЙЧЕНОК

Національна спілка журналістів України визначила переможців щорічних творчих конкурсів. Спільний проект Академії сухопутних військ та телерадіокомпанії «Львів» – військово-патріотична телепрограма «Звитяга» – отримав приз в запровадженій номінації «Кращий журналістський матеріал (фоторепортаж, серія) про події на Сході України (в зоні АТО)». Вона збрала найбільшу кількість конкурсних робіт.

Напередодні Дня журналіста начальник Академії генерал-лейтенант Павло Ткачук зустрівся з представниками засобів масової інформації регіону, подякував їм за співпрацю, виказав сподівання, що вони й надалі оперативної та правдиво висвітлюватимуть проблеми військових колективів, сприятимуть військово-патріотичному вихованню молоді, та протистоятимуть інформаційній агресії.

Кращих журналістів очільник видового вишу нагородив цінними подарунками. Серед них Галина Тарадайка (керівник дирекції військово-патріотичного мовлення ТРК «Львів») та Ганна Шкрядя (ведуча програми «Операція Україна»).

«ОПЕРАЦІЯ УКРАЇНА»

З початком поточного року на Львівському радіо стартував проект «Операція Україна» (щосуботи о 14-30 та щовівторка о 20-00). Ведуча програми Ганна Шкрядя переконана, що війна на Сході нашої держави не має права стати статистикою. Тому журналіст передусім відтворює постаті тих, хто власним тілом, духом, думкою щомиті боронить український народ, розповідає історії українських оборонців, відкриває світу їхні долі, мужність і силу, аналізує події на передньому краї війни, висвітлює фронт допомоги в тилу, відбиває напади інформаційної агресії.

Є вже й перші здобутки: програма посіла перше місце на Всеукраїнському телерадіофестивалі

«Кобзар єднає Україну», а на Міжнародному телерадіофестивалі «Калинові мости», що проходив у Польщі, отримала диплом лауреата II ступеня.

МІЦНЕ ВІЙСЬКО –

У науково-практичній конференції, яка вже восьме поспіль проходить на базі нашого видового навчального закладу, взяли участь понад 250 представників Військово-промислового комплексу держави, провідних військових та цивільних науково-дослідних установ, навчальних закладів та волонтерських організацій України.

Долучилася до заходу й делегація Вищої офіцерської школи Сухопутних військ імені генерала Т. Костюшка з Республіки Польща, яку очолив заступник ректора вишу з навчальної та дослідницької роботи полковник Марек Кульчицький.

Упродовж двох днів учасники конференції активно обговорювали результати наукових досліджень з питань озброєння та військової техніки Сухопутних військ, обмінувалися досвідом наукової і науково-технічної діяльності, пропонували шляхи та напрями щодо негайного вирішення проблемних питань.

Для обговорення на конференції було подано понад 400 доповідей і тез від майже півсотні установ та організацій. Основні з них були розглянуті на пленарному засіданні, інші – під час роботи у секціях. Приміром, до окремих секцій увійшли такі напрями діяльності, як перспективи розвитку озброєння і військової техніки механізованих і танкових військ, розробка та модернізація озброєння та військової техніки сил спеціальних операцій, частин і підрозділів аеромобільних військ та розвідки, розвиток ракетно-артилерійського озброєння, систем управління військами тощо. Військові науковці розглянули також низку актуальних питань щодо історичного аспекту військово-технічної

політики держави. Начальник Академії сухопутних військ, доктор історичних наук, професор генерал-лейтенант Павло Ткачук вважає, що проведення конференції має надзвичайно велике прикладне значення, адже проходить вона в часи складної військово-політичної обстановки в державі, коли Українське військо більше року протистоїть агресору безпосередньо в епіцентрі подій, які наочно характеризують кардинальні зміни світового порядку та європейського повоєнного устрою.

На його переконання, ситуація на Сході України дала чітко зрозуміти, що гарантувати незалежність та цілісність нашої держави може лише боєздатне, добре навчене, оснащене сучасною зброєю військо. Відтак, цілком природно, що дійсно величезна відповідальність щодо покращення бойових властивостей озброєння та військової техніки лягає на воєнну науку.

– Я переконаний, що ми знайдемо дієві наукові, організаційні

ЗАПОРУКА ПЕРЕМОГИ

та технологічні механізми впровадження рішень Президента України – Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України щодо подальшої розбудови Сухопутних військ як основного компоненту Збройних Сил України, – наголосив генерал-лейтенант Павло Ткачук.

Представники Військово-промислового комплексу та провідних науково-дослідних установ організували також виставку сучасних зразків озброєння та військової техніки, обладнання та устаткування військового призначення, військової уніформи тощо. Свою продукцію представляли Державне підприємство Львівський державний завод «Лорта», Приватне акціонерне товариство «Авікос», Державне підприємство «Львівський бронетанковий завод», Державне підприємство «Оризон-Навігація» зі Сміли Черкаської області, компанія «Термал Вижн Технолоджиз», товариство з обмеженою відповідальністю «ГІСІНФО», волонтерська організація тощо. А на плацу Академії було продемонстровано кращі зразки озброєння та військової техніки, які вже надійшли у війська. «Родзинкою» виставки стали покази української повноприводної бойової броньованої машини «Дозор-Б», яку виготовляють у Львові, а також демонстраційні польоти безпілотних літальних апаратів.

Представницький міжнародний науковий захід відвідав голова Львівської обласної державної адміністрації Олег Синютка. Він ознайомився з новітніми та перспективними зразками озброєння та військової техніки. Олег Михайлович зазначив, що підприємства Львівщини роблять значний внесок у зміцнення обороноздатності нашої країни, та подякував організаторам, а також тим, хто представляв ОВТ, за їхню плідну працю.

Учасники заходу оглянули навчально-матеріальну базу Академії сухопутних військ, а також ознайомилися із особливостями практичного вишколу сучасного курсанта.

На знімках: учасники конференції під час ознайомлення з досягненнями ВПК України та провідних науково-дослідних установ

Антитерористична операція на Сході України, боротьба за її незалежність та територіальну цілісність суттєво позначились на життєдіяльності Академії сухопутних військ.

ВІДРЯДЖЕННЯ НА ВІЙНУ

Нині на першому курсі навчаються колишні учасники АТО, які виявили мужність та хоробрість у протистоянні з ворогом, в програму підготовки майбутніх офіцерів внесені зміни з урахуванням досвіду ведення бойових дій.

Безпосередньо в зоні конфлікту виконують складні завдання, в тому числі набирають конкретний бойовий матеріал для подальшого вишколу курсантів, науково-педагогічні працівники нашого вишу. На факультеті підготовки інженерних військ та військ радіаційного, хімічного та біологічного захисту у такі відрядження були скеровані офіцери Юрій Фтемов, Руслан Колос, Вячеслав Нагачевський, Антон Верстіковський, Олег Швець.

Кандидат технічних наук, доцент

кафедри інженерних спеціальних дисциплін підполковник Олександр Колос у зоні АТО обіймав посаду старшого офіцера групи оперативного забезпечення сектора «С». Місце виконання завдань – район Артемівська, на межі зіткнення від нп Майорське до Попасного. Під час нашої зустрічі офіцер розповів лише про те, що не має сенсу приховувати від засобів масової інформації. Та це жодним чином не позначилося на її, скажімо так, цікавості.

– Протягом кількох місяців ми з колегами виконували різноманітні й відповідальні завдання, – розповідає підполковник Колос. – Організовували інженерну розвідку противника та місцевості, здійснювали фортифікаційне облаштуван-

ня районів (позицій) військ АТО, зводили інженерні загородження, переходили через перешкоди, розмінювали місцевість та об'єкти, маскували наші підрозділи, організовували електропостачання командного пункту сектора «С» тощо.

Загалом ми фортифікаційно обладали універсальними спорудами із залізобетону для спостереження, ведення вогню та відпочинку особового складу на 1-3-му рубежах оборони близько ста взводних опорних пунктів. Я також долучався до організації взаємодії з представниками деяких областей України в плані вибору місць та облаштування фортифікаційних споруд.

– Тобто до зміцнення обороноздатності наших східних рубежів задіяні значні державні структури?

– Інакше й бути не може. Це загальнодержавна справа. На час мого перебування у зоні АТО провадилася активна співпраця з представниками обласних держадміністрацій Хмельниччини, Рівненщини, Черкащини, Закарпаття, Житомирщини, Полтавщини, Прикарпаття, Київщини, Тернопільщини та Буковини. Фахівці з цих регіонів до виконання своїх завдань підходили вкрай відповідально, а ми завжди знаходили із ними взаєморозуміння.

Бетонні фортифікаційні споруди, які ми використовували, виготовляють на кількох державних підприємствах, у тому числі й на Львівщині. Вони надійні та здатні значно пришвидшити роботи з

На знімках: після виконання бойового завдання у центрі - підполковник Олександр Колос; габіонна конструкція.

фортифікації. Про це нещодавно детально розповіли провідні українські телеканали.

До речі, на Донбасі я вперше побачив у дії і габіонні конструкції, які використовують для захисту фортифікаційних споруд. Їх складають з великих ящиків із металевої сітки і вогнетривкої тканини, в які засипають пісок або ґрунт... Встановлюють їх для захисту особового складу, спостереження та ведення вогню на блокпостах, де немає можливості виконання земляних робіт. У Міжнародному центрі миротворчості та безпеки ми вже випробували ці споруди на надійність. Вони витримують прицільний вогонь із автомата, гранатомета, озброєння БМП. Не встояли тільки після пострілів з СПГ-9. Словом, їхнє використання у бойових умовах є доцільним.

— Олександр Леонідовичу, а що найбільш запам'яталося вам за час відрядження у зону АТО?

— Перш за все організація фортифікаційного обладнання оборонного рубежу Артемівська, коли облаштовували смугу взводних опорних пунктів у поєднанні з мінно-вибуховими та невибуховими загородженнями. Її було встановлено за ініціатииви громадських організацій, які об'єдналися в «Штаб оборони міста». Це була по-справжньому напружена робота, і я вкотре переконався, що наші знання і конкретна допомога там ціняться. А інакше й не могло бути, адже інженерне забезпечення є одним із видів забезпечення бойових дій та являє собою комплекс заходів щодо створення необхідних умов для успішного виконання завдань, підвищення рівня захисту військ і об'єктів від засобів ураження противника, завдання йому втрат і ускладнення його дій.

Підрозділи механізованих, танкових, спеціальних військ та тилу чимало завдань із інженерного забезпечення виконували самостійно. Але щодо улаштування і утримання переходів, мінування і розмінування місцевості та об'єктів, підготовки до руйнувань та руйнування мостів, доріг, дамб без інженерних підрозділів не обійшлося.

Усі наші бійці — люди серйозні, стійкі. Їх підтримують братерство, віра в перемогу. Умови на рубежах оборони дуже важкі, на межі виживання, у деяких місцях відсутнє сучасне озброєння. І незважаючи на це, наші люди готові загинути за Україну. Це — справжні та достойні патріоти, і я пишаюся тим, що мені довелося працювати із ними пліч-о-пліч у бойових умовах.

Молодший сержант Вадим Масовець, який навчається на факультеті ракетних військ і артилерії, народився та виріс у Рокитному на Рівненщині. 14 листопада 2012 року, в день свого народження, був призваний до українського війська. Місцем служби виявився Донецьк. Після закінчення навчання у Золочівському навчальному підрозділі повернувся у частину у званні молодшого сержанта і з військовою спеціальністю кінолога. Юнак досі згадує своїх вірних друзів і підлеглих — німецьких вівчарок на прізвиська Байкал і Лінда.

Час строкової служби промайнув швидко. Вадим уже готувався до «дембеля», аж тут почалися відомі події в Криму. Не вагаючись, він став контрактником.

Спочатку його окрему 80-ту аеромобільну бригаду було передислоковано ближче до місця подій, та з розмахом сепаратистсько-терористичних процесів і російської інтервенції на Донбасі, їх перекидають на Схід держави. Ось тут довелося пізнати почому фунт лиха. Бої, обстріли, втрати бойових побратимів. Постійно доводилося бути на самому вістрі бойових дій, адже служив у розвідці.

Здавалося, що у ці півроку війни вмістилося все життя молодого солдата. Тим більше що довелося побувати чи не в усіх «гарячих точках» — Красному Лимані, Щасті, Миколаївці, Краматорську, Слов'янську та й у самих Донецьку і Луганську.

Скільки пережито, скільки пройдено важких воєнних доріг, польових та лісових стежок під прицілом ворожих снайперів! Скільки разів очолюване ним відділення просто-таки накривали «гради», «урагани», «смерчі», мінометний

ЗА ВІЙСЬКОВУ ДОБЛЕСТЬ

та гарматний вогонь російських найманців! Слід визнати, що вогонь прославлених «катюш» часів Другої світової війни, який колись наводив жах та паніку на німців, у порівнянні з нинішніми системами залпового вогню, який чи не щоденно доводиться витримувати нашим хлопцям у зоні АТО, — милі святкові феєрверки.

Про його п'ять місяців війни можна писати книжку, але найбільш героїчними сторінками були події зі звільнення та зачистки Слов'янська, де молодший сержант Вадим Масовець виконував найнебезпечнішу роботу — у складі розвідувально-дозornoї групи, якою командував, на бронетехніці переслідував та знищував переважуючі сили бойовиків.

У нерівному бою, що тривав 5-6 годин, наші воїни, хоча зазнали значних втрат, але змусили ворога панічно тікати і завдали йому цілковитого розгрому. Того дня Вадим отримав осколкове поранення голови. Його БТР підірвався на фугасі, яким замінували дорогу бойовики. Бронетранспортер розлетівся на палаючі шматки, двоє бойових товаришів загинули на місці...

Лікувався Вадим у госпіталях Харкова та Києва. А після десятиденної відпустки повернувся у рідну 80-ту аеромобільну бригаду. І знову важкі бої, знову поранення, знову лікування. Та, одужавши, солдат знову поривався на передову, але військово керівництво вирішило — війни з юнака досить і запропонувало вступити до Академії сухопутних військ.

З нього, без сумніву, вийде прекрасний офіцер, адже ще до вступу у військовий виш проявив патріотизм, відданість народу України, довів звитязними діями, власною кров'ю, пролітою на східних рубежах країни, що є гідним захисником Вітчизни.

За військову доблесть у жовтні 2014 року Вадим Масовець отримав із рук Президента України Петра Порошенка орден «За мужність» III ступеня.

Нещодавно із Норвегії повернулись представники Академії сухопутних військ, які відвідали своїх колег із Академії сухопутних військ, що дислокується в м. Осло. Про мету відвідин, перебіг заходу розповідає очільник української делегації – начальник навчального відділу Академії підполковник Олексій ШЕВЧЕНКО.

ЛЬВІВСЬКИЙ «ДЕСАНТ» У НОРВЕЗЬКОМУ ВИШІ

(Продовження. Початок у № 5(52))

Основною формою проведення навчань з командної взаємодії було тактичне заняття на місцевості, яке розпочиналось зі стислої характеристики видів бою і тактичних прийомів, уточнення основних питань, на які потрібно звертати увагу під час тактичної гри. Доведення згаданих питань відбувалось безпосередньо з початком занять лекційним методом. Лише після цього керівник призначає командира взводу та командирів відділень, а також віддавав бойовий наказ (в залежності від теми заняття) і визначав час для організації бою. Під час організації бойових дій решта курсантів відпрацьовували елементи майбутніх дій на місцевості під керівництвом командирів відділень, командирів тактичних груп.

Найважливішим в організації занять з тактичної підготовки є те, що вони проводяться з використанням комплексної лазерної системи імітації бою MILES. Групи умовного противника (піхотні відділення) створювались зі складу бойового піхотного батальйону, який дислокується в м. Осло. Водночас погодження проведення двосторонніх навчань у Норвегії відбувається на

початку нового навчального року безпосередньо між штабами батальйону і Академії без втручання органів управління збройних сил. Навчальний рік у ВВНЗ і бойових частинах починається одночасно. На заняттях представник батальйону (офіцер штабу секції С1) діє як інструктор Академії, а викладач від Академії – як інструктор батальйону.

Самостійна підготовка під час проведення навчань організовується командиром відділення безпосередньо на місцевості. Її мета – підготувати особовий склад до наступного етапу навчань і засвоєння основних теоретичних положень щодо тактичних дій та порядку організації взаємодії в бою. Командир відділення особисто визначає час, місце проведення та зміст самопідготовки.

Особливу увагу інструктори приділяють аналізу проведених дій, який здійснюють наприкінці кожного заняття та після завершення щоденного навчання. Перевагу надають «круглим столам». Найвагомішим для розвитку мислення курсантів є підбиття підсумків навчального дня у відділеннях під керівництвом інструкторів методом «круглого столу». Інструктор спрямовує дискусію на виявлені проблеми навчального

дня, при цьому ніколи не вказує на хибність суджень підлеглих. Такий підхід спонукає курсантів до усвідомлення помилок, що допускали в ході заняття, висновків із їх усунення.

Слід зазначити, що формування лідерських якостей у курсантів відбувається за рахунок виконання обов'язків з організації всебічного забезпечення безпосередньо командирами відділень, які призначаються на період проведення багатоденних практичних занять. Якісному засвоєнню навчального матеріалу сприяє повторення інструкторами теоретичних положень статутів і доведення нових практичних прийомів лекційним методом, обговорення яких відбувається безпосередньо на початку практичних занять.

Підготовка молодших офіцерів триває три роки (шість семестрів). Курсантів готують на посади командирів взводів. У першому семестрі основна увага приділяється вивченню загальновійськових дисциплін та методиці проведення занять з особовим складом. З другого по четвертий акцент робиться на формуванні лідерських якостей командирів. Основним способом їх формування є самостійне виконання тактичних завдань під

методичним керівництвом інструкторів. У п'ятому семестрі найбільше часу приділяється вивченню організації забезпечення підрозділів матеріальними засобами для бойової підготовки і повсякденної діяльності. В останньому семестрі курсанти виконують кваліфікаційну роботу за спеціалізацією, яку вони обрали. Військове стажування курсанти проходять безпосередньо в частини, в яких вони в подальшому служитимуть.

Щодо військово-патріотичного виховання норвезьких курсантів, то ця робота проводиться виключно на позитивних історичних подіях країни. Однак на заняттях аналізуються також причини невдач окремих історичних постатей. Головним у навчанні, на думку керівництва Академії, є виявлення вихованцями причин досягнення успіху у кар'єрі відомими військовими лідерами, полководцями. При цьому викладачі обов'язково розвивають у курсантів повагу до загальнодержавної політики, законів Норвегії тощо.

Нам була надана можливість ознайомитися не лише з інфраструктурою Академії, але й загальновійськовим полігоном Хенгсванн. У його складі одинадцять тактичних полів і військових стрільбищ для бойової стрільби зі стрілецької зброї і переносних мінометів малого калібру, декілька автономних адміністративних містечок на кшталт «будинок лісника» для періодичної експлуатації, центральне адміністративно-господарське містечко, яке перебуває під цілодобовою охороною. Сама ж територія полігону

нарядом не охороняється, оскільки всі об'єкти обладнані електронною системою спостереження.

До речі, під час проведення стрільб оточення не виставляється, оскільки по периметру полігону розміщені електрифіковані інформаційні табло-схеми, які повідомляють населення про райони, в яких проводиться вишкіл. Відтак, відповідальність за наслідки потрапляння під обстріли в небезпечних зонах покладається особисто на кожного громадянина і закріплена законодавчо на рівні Королівства.

Запропонована норвезькою стороною програма візиту дозволила нам вивчити головні принципи виховання офіцера-лідера та методику роботи викладацького складу. Знаменно, що при формуванні фахівця надається максимальна самостійність курсанту в організації свого навчання, що спонукає його до виховання почуття відповідальності за свої вчинки. А ось досягнуті поставлені цілей норвезькі науково-педагогічні працівники головним чином завдяки проведенню практичних польових занять за умов організації заходів всебічного забезпечення безпосередньо самими курсантами, організації і проведення самостійної підготовки з відпрацювання групових вправ без присутності офіцерів-командирів, надання оцінки якості підготовки курсантів шляхом аналізу самооцінки кожного та оцінок товаришів.

Уважно використовують вони і, можливо, дещо незвичні педагогічні прийоми, які, без будь-якого перебільшення, позитивно впли-

вають на підготовку висококваліфікованого спеціаліста. Приміром, викладачі ніколи не заперечують, а навпаки, дозволяють курсанту виконувати прийняте ним рішення для того, щоб на власних помилках він міг оцінити свої дії. Це в свою чергу позначається на формуванні здібностей до самоаналізу шляхом обґрунтування доцільності чи її відсутності у запропонованому варіанті дій. На практичних заняттях інструкторами призначаються викладачі Академії із розрахунку один інструктор на групу із 6-8 курсантів. При цьому інструктор постійно перебуває з курсантами (окрім нічного часу) і не втручається у перебіг подій, не зупиняє і не нав'язує, скажімо так, класичні варіанти тактичних дій.

Я глибоко переконаний, що досвід норвезьких колег ми повинні використати в процесі підготовки наших фахівців. Передусім нам потрібно виключити випадки щонайменших спрощень під час проведення комплексних тактичних занять, тактичних навчань, які передбачають залучення додаткового обслуговуючого персоналу з питань харчування, розміщення особового складу в містечках. Пересування між районами занять здійснювати тільки пішим порядком на відстані до 2 км або з використанням штатних транспортних засобів, попутно відпрацьовуючи питання організації охорони і самооборони на марші.

Впровадити аналіз відпрацьованих дій за стандартами НАТО в систему бойової підготовки та навчання курсантів, здійснювати його після кожного практичного заняття та застосовувати як основний метод щодо підбиття підсумків з особовим складом підрозділів рівня відділення-взвод, управлінь (штабів) ланок рота і вище.

Під час складення робочих навчальних програм з тактико-спеціальних і спеціальних дисциплін для командних спеціалізацій обов'язково передбачити практичне відпрацювання навчальних елементів з основ виживання в складних кліматичних умовах. А з метою формування лідерських якостей командирів і самосвідомості кожного військовослужбовця впровадити в життя методичні прийоми роботи інструкторів ЗС Норвегії.

На знімках: під час тренінгів з норвезькими курсантами

СВІТОВА СТОЛИЦЯ МОЛИТОВ

Події, які відбулися в Лурді 1858 року, змусили людей з усіх континентів по-іншому подивитися на це невеличке містечко в Піренеях. Упродовж кількох місяців сімнадцять разів тут з'являлася Діва Марія, свідками чого була маленька дівчинка Бернадета. А в один із таких днів в Массабельському гроті почало бити джерело, яке й до цього часу цілює хворих і немічних.

Відтоді французьке містечко стало місцем паломництва християн усього світу. З травня 1958 року сюди почали приїздити військові. Започаткували захід оборонні відомства Німеччини та Франції як акт примирення воюючих сторін після Другої світової війни.

З 1996 року до прощі приєдналися українські військовики, щоб у спільних молитвах довести своє бажання жити у мирі, злагоді, добрі та розумінні.

Цьогоріч до Франції вирушили 16 військовослужбовців Збройних Сил України, які брали участь в Антитерористичній операції на Сході України. До складу української делегації увійшли також і курсанти Академії сухопутних військ. Висока честь випала військовослужбовцям, що до вступу до вишу поїшли горнило

Антитерористичної операції. Більшість із них були нагороджені високими відзнаками за проявлений героїзм. Так, молодші сержанти Вадим Масовець, Андрій Пец та Володимир Сірків – орденом «За мужність» III ступеня.

Супроводжували прочан керівник Департаменту Патріаршої Курії УГКЦ у справах душпастирства у силових структурах України владика Михаїл (Колтун), отець Любомир Яворський та військовий капелан отець Андрій Зелінський.

Під час паломництва військовослужбовці молились за мир в Україні, за бойових побратимів, рідних і близьких, поранених вояків і за тих, хто уже відійшов у вічність.

Перебуваючи у Лурді, українські прочани спілкувалися та молилися разом із військовослужбовцями більш як 40 країн світу. Сама поїздка стала можливою завдяки католицькій благодійній організації «Kirche in Not» та багатьом небайдужим меценатам.

Молодший сержант Вадим МАСОВЕЦЬ:

Передусім хотів би виказати свою душевну вдячність тим, хто організував і завдяки кому ця поїздка стала можливою: владіці Михаїлу, отцям Любомиру, Андрію та Степану.

Для мене і моїх друзів це були незабутні дні. Вразив не лише Люрд, але й країни, які ми проїжджали, люди, з якими спілкувалися. Особливо вдячні ми нашим колегам із Німеччини, які усіляко підтримували нас. Їхнє плече - дійсно дружнє і міцне!

Зараз у мене своєрідна ностальгія за днями, що провели ми у дорозі. А особливо за спільними молитвами, які відбувалися у потязі, місцях ночівлі і, безперечно, в самому Люрді. Отець Любомир, навіть кермуючи автомобілем, доносив до нас слово Боже!

У кожного в житті з'являються події, які назавжди залишаються в пам'яті, які змушують посміхатися, радіти, привносять спокій у душі. Саме таким для мене буде паломництво до святого міста Люрд.

Молодший сержант Андрій ПЕЦ:

Нещодавно ми з товаришами повернулись з міжнародного військового паломництва, яке відбувалось в мальовничому Люрді.

Будь-яка проща – це надособливий час, коли ти якнайтісніше спілкуєшся з Богом, коли всі буденні справи та проблеми відходять на другий план і ти духовно очищаєшся.

Я вже брав участь у паломництві до нашої української Зарваниці, але саме Люрд вразив мене своєю помпезністю, бажанням військовиків із різних куточків світу молитися за мир і спокій. Він запам'ятається різноманітними зустрічами з колегами, емоційними заходами. Чого лише вартує Свята Літургія в Масабельському гроті – місці з'явлення Пречистої Діви Марії!

Запам'яталася також служба в храмі Успіння, щирі та радісні зустрічі з отцем Германом та сестрою-служницею, які надзвичайно тепло і сердечно вітали нас в Українській церкві. І все це залишиться в моїй душі!

А ще кожен з нас збагатився духовно. Ми й надалі молитимомося за Україну, за мирне небо над українцями, за скорішу нашу Перемогу! Переконали, ми обов'язково будемо почуті Богом!

Третього травня тисячі українців зібралися на горі Маківка, щоб віддати шану Українським січовим стрільцям, які сто років тому здобули перемогу над російськими військами.

Серед тих, хто вшановував полеглих, – голова Львівської обласної державної адміністрації Олег Синютка, голова Львівської обласної ради Петро Колодій, начальник Академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук, представники духовенства й громадськості, військовослужбовці, численна українська молодь та місцеві жителі. Учасники урочистостей поклали квіти до Меморіалу Українських січових стрільців, запалили лампадки на могилах героїв, священнослужителі відслужили панахиду. Згодом відбулося віче.

Голова Львівської обласної ради Петро Колодій наголосив, що в той час Україна горіла у полум'ї Першої світової війни, яка перерізала українську землю лініями окопів та колючого дроту, перетворила квітучі міста і села на руїни, забрала життя мільйонів солдатів і мирних мешканців, залишивши неоплакані могили. І нині всі зібралися в святому місці, де свій останній бій прийняли січові стрільці. Вони загинули за рідну землю, не маючи держави. Але їхній дух, який передався від Княжої доби, козацького війська, став твердиною на шляху російського війська. Він і надалі з героями національно-визвольних змагань, Героями Небесної сотні та тими патріотами, які сьогодні захищають державу на Сході України.

Звертаючись до присутніх, голова Львівської ОДА Олег Синютка сказав, що це – дійсно святе місце для кожного українця, оскільки це не лише поле нашої битви, це – поле нашої перемоги. І всі ми повинні усвідомлювати самі, що українці – це нація переможців.

Завершило вшанування героїв театралізоване військово-історичне дійство «Бій за Маківку», яке підготували реконструктори Товариства пошуку жертв війни «Пам'ять».

У заході також взяли участь рота почесної варти та військовий оркестр нашої Академії.

УКРАЇНЦІ - НАЦІЯ ПЕРЕМОЖЦІВ

100 років тому Українські січові стрільці перемогли військо Російської імперії.

Бої на Маківці тривали з 28 квітня по 2 травня 1915 року. Росіяни двічі захоплювали її й двічі втрачали... Гора розташована неподалік оспіваної Франком у «Захарі Беркуті» Тухлі, між Сколе і Славськом. Якщо долину річки Опір, уздовж якої йшла залізниця, австрійці захистили укріпленнями, то поросла лісом невисока (958 м) гора Маківка була зручним і незахищеним місцем для прориву.

Росіяни понад півроку тримали в окупації Галичину. І тепер розраховували прорвати лінію фронту й через Карпати піти на Угорщину та безпосередньо на Відень. Відтак, від битви на Маківці залежало майбутнє війни.

БОЇ НА ГОРІ МАКІВКА

Нова доба України

Для росіян Маківка була стратегічним об'єктом. Утримуючи гору, вони забезпечували собі безпроблемний прорив на Угорщину. Спочатку росіянам вдалося захопити частину гори. Однак у результаті контрнаступу Першого та Другого куренів Січових стрільців українці відбили втрачені позиції. Подальші спроби росіян «підкорити» Маківку не мали успіху саме через героїчну оборону.

1936 року в Галичині вийшла окремою книгою «Історія українського війська» з розділом про Маківку. Там так описаний цей момент: «За третім ударом стрільці з радісним окликом переможця багнетами промостили собі

дорогу на верх. Московська маса розскачлась від удару на всі боки і в паніці злетіла в долину.

Нагорі залишилася сила-силенна тих, що згнули за «царя і отечество» і сірою плахтою вкрили ціле побоевище. Чимало ворога попало і в полон...». Бої завершилися 3 травня, коли австро-угорські частини, на боці яких і воювали Січові стрільці, взяли під контроль Маківку.

Австрійське командування цінило січовиків й офіційно ввело Легіон Січових стрільців до складу війська у березні 1915 року, за місяць до цих важливих подій. Легіон на той час складався з двох куренів, у кожному з яких було по чотири сотні. Саме вони й були направлені в район гори Маківка, де й очікувалися найбільші бої.

Українська бойова управа, яка здійснювала політичне керівництво стрілецьким рухом, у своєму привітанні з нагоди перемоги на Маківці відзначала: «З костей і крові, з ран і терпіння стрілецького виростає нова Україна – Україна діла і боротьби!

Своїми воєнними подвигами ви воскресили славу минувшину української зброї, ви стали засновниками нової доби історії України, в якій Україна повертає на давній шлях збройної боротьби за свою самостійність»...

Однією з центральних постатей УСС став майбутній засновник і провідник ОУН Євген Коновалець, який під час бою на Маківці потрапив у російський полон, а згодом як командир УСС дослужився до звання полковника армії УНР.

... Д. Артимович Антін - четар УСС. Карпати, г. Маківка.

Як це починалося?

Світова війна для галичан означала, що в борні може вирішитися й українське питання. Відтак, усі політичні партії об'єдналися в «Головну українську раду», а для військових справ було створено «Українську бойову управу». Обидві структури закликали молодь стати під синьо-жовтий прапор Українських січових стрільців, а громадськість – матеріально підтримати організацію свого війська. На заклик зголосилося понад 20 тисяч молодих людей. Було зібрано пожертв на кілька сотень тисяч крон.

Уже в серпні 1914 року виникли перші проблеми: австрійська влада, пообіцявши направити до

легіону 100 офіцерів-українців, обмежилися лише 20 старшинами з резерву... Пришвидшив події несподіваний і швидкий наступ російських військ. Уже 30 серпня стрільців-добровольців відправили зі Львова до Стрия, де розпочалося формування легіону. Австрійці дозволили вступати до легіону українцям, яким ще не виповнилося 20 років, – вік, який не підпадав під мобілізацію до регулярного війська. Стрілецьтво виявилось наймолодшим військовим формуванням в австрійській армії.

Десятьом тисячам добровольців повідомили, що легіон може налічувати тільки дві тисячі осіб, які й повинні присягнути на вірність Австро-Угорщині. Через більш ніж 30 років колишній усусівець Микола Величко згадував: «Стрільці домагалися від свого проводу складення присяги на основі своєї власної української форми, бо вони йдуть воювати за Україну, а не за Австрію, і заявляють, що йдуть усі, або ніхто, коли число легіону обмежують... А проте провід легіону стратив ціле пополудне 1 вересня на агітацію за присягу в формі, якої вимагала військова влада й на переконування, що в такий непевний час краще для української справи мати свій легіон — хоч би малий і з австрійською присягою, ніж позбавляти себе всякої мілітарної сили. Наприкінці над палкими молодими почуваннями взяв перевагу розум. Вирішено виконати вимогу військового командування, не відрікаючись своїх поглядів на завдання легіону...».

Австрійці погодилися на склад легіону в 2 500 осіб і одразу відправили стрільців на Закарпаття: російське військо блискавично захоплювало Галичину...

Юні ідеалісти й інтелігентні офіцери

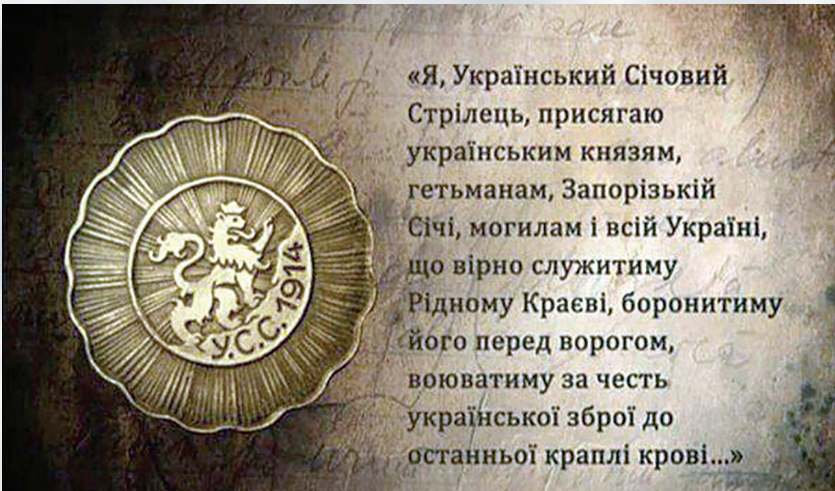
Культ Маківки формувался через добре десятиліття, коли українці пережили й відродження, і втрату своєї державності як в Галичині, так і в Наддніпрянщині. Маківка дала потужний імпульс для активізації національно-визвольного руху. Пісня Січових стрільців про битву на горі Маківка (в народі відому як «Хлопці, підемо, боротися будемо!») стала однією з найбільш улюблених для української молоді. Ще в 1920-х роках члени УВО, а згодом ОУН започаткували встановлення хрестів полеглим за волю України. У 1930-х роках молодь розпочала масові паломництва на «горбочок» на Маківці.

«На тім майже 1000-метровім шпилі між Тухлею і Головецьком висипали могили 34 юнакам-героям. Ці могили – це наш перший військовий цвинтар. На Маківці повинен стати величавий пам'ятник, гідний жертви героїв, що там спочивають, а сама Маківка повинна стати прощєю для земляків-патріотів. Поки що Філія Товариства охорони Воєнних Могил у Сколім, на спілку з матірнім Т–во–м, помістять у церкві в Грабівці Скільськім (сільці біля півніжжя Маківки) пам'ятну металеву таблицю з іменами похованих на Маківці УСС», – писав часопис «Діло» 7 травня 1932 року, у 17-ту річницю боїв на горі.

Не випадково Січові стрільці, в тому числі й ті, що брали участь у боях на Маківці, невдовзі склали кістяк Армії Української Народної Республіки, а після поразки УНР продовжували боротьбу у лавах Карпатської Січі, УВО, ОУН і УПА.

Водночас в історичній науці, а відтак, і в громадських дискусіях щодо змагань за незалежність новітніх часів основною стала тематика ОУН та УПА. Тим часом саме УСС, які не мають за собою протиріч спротиву УПА, можуть стати основою для спільної історичної пам'яті усіх українців. Юні ідеалісти, якими командували інтелігентні офіцери, витворили ще й унікальний пласт музичної культури. Їхні щемливі пісні перетворилися на народні, а «Ой, у лузі червона калина» стала неофіційним українським гімном.

«Я, Український Січовий
Стрілець, присягаю
українським князям,
гетьманам, Запорізькій
Січі, могилам і всій Україні,
що вірно служитиму
Рідному Краєві, боронитиму
його перед ворогом,
воюватиму за честь
української зброї до
останньої краплі крові...»

ВАРТО ЗНАТИ

Легіон Січових стрільців був військовою формацією австро-угорської армії, але утворився з ініціативи української громади й складався з галичан-добровольців. Вважався прообразом майбутнього війська нації.

«Товариства Січових стрільців» виникли у Львові ще наприкінці 1912 – початку 1913 року, коли Український студентський союз взявся за військове навчання молоді. Уже 28 червня 1914 року у Львові відбувся великий Сокольсько-Січовий здрив, присвячений 100-річчю від дня народження Тараса Шевченка.

Після перемоги на Маківці УСС відзначилися і в інших боях на Галичині та були перетворені на полк УСС. Заново сформований курінь у лютому 1918 року разом

з австрійським військом вирушив на Херсонщину під керівництвом Вільгельма Габсбурга (під враженням від спілкування з українцями цей член австрійської імператорської родини перетворився з Габсбурга на Василя Вишиваного, підтримував українців у боротьбі за незалежність і зрештою помер у Лук'янівській тюрмі в 1947 році). У листопаді 1917 року, коли Легіон УСС воював у складі австрійської армії, у Києві переважно з українців із російської армії було сформовано Галицько-Буковинський курінь Січових стрільців.

*Олександр
ЗАВОРОТНІЙ,
кандидат історичних наук*

Сотник Р. Дудинський нагороджує стрільців медалями "За хоробрість".

Головний редактор
Ігор МАХНО

Редакційна колегія:
Павло ТКАЧУК
Юрій ГУСАР
Ігор МОСЕЙЧЕНОК

Дизайн та верстка:
Ірина ШАПОВАЛОВА

Думка редакції не завжди збігається з думкою авторів. Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.

Редакція залишає за собою право використовувати матеріали, редагувати та скорочувати їх на свій погляд. Листи, рукописи, фотоматеріали не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами – лише на сторінках журналу.

При використанні матеріалів посилання на журнал обов'язкове.

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.

Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ № 17548-6398Р
від 17.03.2011 року

Адреса редакції:
79012, м. Львів,
вул. Героїв Майдану, 32
E-mail: asvpress@gmail.com
Інтернет: <http://www.asv.gov.ua>

Віддруковано
в друкарні Академії
сухопутних військ
імені гетьмана
Петра Сагайдачного

Обсяг – 6 друк. арк.
Замовлення
№ 40 від 11.06.15
Наклад – 600 прим.

**На першій та останній
сторінці обкладинки:
курсанти факультету ракетних
військ
та артилерії
під час польового виходу.**

ФОТО Сергія ЛИТВИНЮКА

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

ЖУРНАЛ АКАДЕМІЇ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ІМ. ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

